

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **M. M.,**
nar., st. přísl. Republika Uzbekistán,
bytem v ČR;
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-419/ZA-ZA11-VL13-2019 ze dne 8. 4. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

2. Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího řízení. Správní orgán je povinen řídit se pravidly správního řízení, musí zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR. Rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno a zákon byl vyložen chybně. Žalobce se domnívá, že u něj jsou dány azylově relevantní důvody dle § 12 písm. a) zákona o azylu, jakož i dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Jak uvedl k žádosti a při pohovoru, má žalobce obavy z pronásledování ze strany státních orgánů Uzbekistánu. Žalovanému popsal politické aktivity a skutečnosti, pro které se v Uzbekistánu přestal cítit bezpečně. Má obavy o život v případě, že by se měl do Uzbekistánu vrátit. Žalobce nesouhlasí s tím, jakým způsobem žalovaný hodnotil rozhodné skutečnosti, jaké závěry dovodil z žalobcovy výpovědi a shromážděných informací. Nesouhlasí též se závěrem žalovaného, že ve vlasti nebyl pronásledován. Je přesvědčen, že uvedl naopak dostatečné skutečnosti prokazující opak, přičemž správnímu orgánu se nepodařilo tato tvrzení vyvrátit.
3. Žalovaný navrhl odmítnutí žaloby. Poukázal na to, že žaloba musí obsahovat vyjma obecných náležitostí podání žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a návrh výroku rozsudku. Podaná žaloba však dle žalovaného postrádá uvedení konkrétních skutkových a právních důvodů.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. K žádosti žalobce uvedl, že je tádžické národnosti, v politice se neangažoval. Je ženatý, má čtyři děti. Žalobce byl podnikatelem, pracoval v Moskvě na velkém tržišti. V roce 2018 mu měly z Uzbekistánu dva kamiony přivést sušené ovoce. Ochranka tržiště měla kamiony hlídat. Kamiony ale zůstaly bez kontroly a celý náklad zmizel. Od té doby má potíže s majitelem tohoto ovoce, který žalobci vyhrožuje. Jeho bratr mu řekl, že se nemá ve vlasti alespoň 1,5 roku ukazovat. Žalobce se proto dlouho schovával doma. Musel vycestovat. V Praze má známého, který mu může pomoci. Za zajištění vycestování zaplatil 5000 amerických dolarů.
6. Při pohovoru žalobce k dotazu, za jakých okolností jej chytila slovenská policie, uvedl, že to bylo při jízdě autem. Auto měl od kamaráda. Chytili jej při přejezdu ukrajinsko – slovenské hranice a ze Slovenska poslali zpět na Ukrajinu. Slovenské dokumenty o vyhoštění vyhodil. Následně chvíli pobýval s kamarádem v Kyjevě, kde se jim podařilo domluvit s neznámým člověkem, že je za 10 000 amerických dolarů převezme přes hranice. Žalobce neví, kudy jeli, pouze řekl řidiči, ať nejede přes Slovensko.
7. Součástí spisu je vyjádření Ministerstva vnitra Slovenské republiky, že žalobce opustil její území dne 20. 4. 2019 na základě soudního vyhoštění dle trestního rozkazu Okresního soudu Humenné sp. zn. OT/19/2019 ze dne 20. 4. 2019. Následně byl žalobce odevzdán na Ukrajinu.
8. Součástí spisu je dále závazné stanovisko ze dne 13. 5. 2019 se závěrem, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

9. Při doplňujícím pohovoru žalobce uvedl, že Uzbekistán poprvé opustil v květnu 2019. Odletěl na Ukrajinu, poté vlakem odjel na hranice se Slovenskem, přes hranici přešel pěšky. Následně jej chytili a vrátili zpět na Ukrajinu, kde jej poslali do Kyjeva. Odtamtud jej se známým přepravil jeden člověk až k Praze. Uzbekistán opustil z důvodu, že mu tam vyhrožovali. Do Moskvy přivezl dva kamiony se sušeným ovocem, ale v noci se zboží ztratilo. Podnikatel R. po něm nyní chce, aby odpovídal za ztrátu. Nejprve vyhrožoval žalobci telefonicky a chtěl se sejít osobně, k tomu ale na základě varování nedošlo. R. žalobce obviňoval, protože žalobce mu nabídl, že za určitou cenu bude kamiony hlídat, on však zaplatit nechtěl. Následně odjel žalobce do pronajatého bytu, a když ráno přišel, zboží bylo pryč. K této události došlo v listopadu 2018. R. následně věc řešil s ruskou policií, podal trestní oznámení. Žalobci vyhrožoval a chtěl po něm uhradit 120 000 amerických dolarů. Poté se skrýval v Uzbekistánu, zamítli mu žádost o vízum. K dotazu, jestli se ohledně svých problémů obrátil na uzbeckou policii, žalobce sdělil, že nikoli. Lidé, kteří na policii v Uzbekistánu něco nahlásí, jsou následně nařčeni z udavačství jejich sousedy. Žalobci tedy sice bylo vyhrožováno zabitím, přesto se ale na policii neobrátil. Naposledy jej R. kontaktoval, když byl na Ukrajině. V Uzbekistánu má žalobce rodinu, ta problémy s R. nemá. Po žalobci chce, aby zaplatil peníze, ty však žalobce nemá. Se státními orgány žalobce ve vlasti nikdy problémy neměl, byl velkým podnikatelem. Bratr R. žalobci řekl, ať se tam pár let neobjevuje, pak se na to zapomene. Žalobce se pokoušel vyřídit si pro pobyt v Evropě vízum, avšak žádost mu byla zamítnuta. Na Slovensku, a následně na Ukrajině, mu bylo uděleno správní vyhoštění. V ČR by si pobyt rád zlegalizoval, ale neví, jak. Zatím v ČR nepracoval. Následně ale potvrdil, že v ČR krátkodobě nelegálně provozoval taxislužbu. Chce, aby jej z ČR nedonutili odcestovat, nic jiného nepotřebuje.
10. Dne 8. 4. 2020 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil.
11. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
13. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
14. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
15. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z*

důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

16. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu za *vážnou újmu* se podle tohoto zákona považuje a) *uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
17. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním* se rozumí *závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
18. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy* se rozumí *státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
19. Soud se neztotožňuje s námitkou nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „*mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.*“
20. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při rozhodování vycházel z tvrzení žalobce, přičemž mu při pohovoru byly kladeny otázky směřující ke zjištění důvodů opuštění Uzbekistánu, dále například otázky týkající se toho, zda zaznamenal ve vlasti dříve nějaké obtíže, apod. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57: „*Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které*

věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ Postup žalovaného byl zcela vyhovující a v souladu s konstantní judikaturou. Naopak není patrné, že by řízení bylo vedeno jakkoli neobjektivně či jednostranně.

21. Pochybení žalovaného, pokud jde o posouzení bezpečnostní a politické situace v zemi původu žalobce, soud nenalezl. Žalovaný si za účelem vyhodnocení situace v zemi obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně čtyři napadeného rozhodnutí. Žalobci byla rovněž dána možnost, aby se seznámil s podklady, vyjádřil se k nim, či navrhl jejich doplnění, což však žalobce neučinil a k seznámení s podklady se nedostavil. Podklady, které žalovaný využil, plně odpovídají náležitostem, které jsou na podklady pro vydání rozhodnutí standardně kladeny. Zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: *„Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“* Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.
22. Ohledně posouzení situace v Uzbekistánu si soud dovoluje odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2019 č. j. 5 Azs 392/2018-30, kde uvedl: *„Krajský soud se otázkou nebezpečí brozícího stěžovateli v případě návratu taktéž zabýval, přičemž ve shodě s žalovaným odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, podle níž „dle aktuální legislativy žádný postih či nebezpečí neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v zahraničí nehrozí; uzbecké orgány výběrově vyslýchají navracející se osoby, avšak ekonomičtí či studijní migranti je obvykle nezajímají. „Zde je třeba podotknout, že stěžovatel opustil zemi původu výlučně z ekonomických důvodů (chtěl si vydělat na úhradu dluhů vzniknuvších před jeho odchodem z vlasti). Také tvrzení stěžovatele, že v Uzbekistánu brozí perzekuce osobám vracejícím se z nelegálního pobytu v zahraničí, případně že je na osoby vypovězené z EU nahlíženo jako na inklinující k islamistickému extremismu, ze zpráv o zemi původu založených ve spise.“*
23. A dále na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020 č. j. 7 Azs 59/2020 – 26, dle kterého: *„Žalovaný se důkladně zabýval i aktuální situací v Uzbekistánu, přičemž zkoumal i bezpečnostní a politické poměry v zemi. Jeho postup odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, která se nadto aktuální bezpečnostní situací v Uzbekistánu opakovaně zabývala, viz např. usnesení ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 356/2019 - 26, ze dne 13. 11. 2019, č. j. 3 Azs 81/2019 - 33, či ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 291/2018 - 25. Obdobně lze odkázat rovněž na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2019, č. j. 10 Azs 319/2019 - 25, ze dne 20. 2. 2019, č. j. 4 Azs 378/2018 - 32, ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 Azs 133/2018 - 50, nebo ze dne 5. 9. 2019, č. j. 5 Azs 392/2018 - 30.“*
24. Soud nenalezl deficitů v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve

svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

25. K námitce žalobce, že jsou u něj dány důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, z důvodu, že má obavy z pronásledování ze strany státních orgánů Uzbekistánu, žalovanému popsal politické aktivity a skutečnosti, pro které se v Uzbekistánu přestal cítit bezpečně, má obavy o život v případě, že by se měl do země vrátit, soud uvádí, že tato žalobní námitka byla žalobcem formulována zcela obecně, žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, nespecifikoval, z jakého důvodu má konkrétně obavy z pronásledování ze strany státních orgánů.
26. Žalovaný se adekvátně vypořádal se všemi možnostmi pro udělení mezinárodní ochrany žalobci. Důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu u žalobce nenalezl. Žalobce nebyl politicky aktivní, ve vlasti neměl žádné potíže s uplatňováním politických práv. Ohledně obav z možného pronásledování žalovaný konstatoval, že se v daném případě jedná o soukromou osobu, nikoli představitele státních orgánů.
27. Namítá-li žalobce, že správnímu orgánu uvedl důvody, proč se v zemi původu obává pronásledování a žalovanému se nepodařilo tato tvrzení vyvrátit, pak soud uvádí, že žalobce žádné relevantní skutečnosti v tomto směru neuvedl. Otázkou možné hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 9. 2008 č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, přičemž dospěl k tomu, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 – 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: *„Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“*
28. Žalobce neprokázal, že by neměl možnost případné problémy řešit s uzbeckými orgány, uvedl pouze, že tento postup nezvolil. Uzbecké policii nedůvěřuje. Povinností žalobce je vyčerpat dostupné prostředky ve vlasti, což však neučinil. Neprokázal, že by byla situace v Uzbekistánu natolik špatná, že by nebylo možné obracet se na policii. Výslovně potvrdil, že ve vlasti žádné problémy se státními orgány neměl. Žalovaný zcela adekvátně vyhodnotil, že žalobce měl možnost se s případnými potížemi se soukromými osobami obracet na policii a státní orgány. Žalovaný poukázal též na to, že problém žalobce působí nevěrohodně s ohledem na to, že vycestoval pouze on sám a zbytek své rodiny nechal nadále v Uzbekistánu. Neuváděl přitom, že by měli členové rodiny čelit jakýmkoli problémům.
29. Žalovaný neshledal možné ani udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, ani azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a ani § 14b zákona o azylu žalovaný též nenalezl.
30. Institut mezinárodní ochrany je třeba vnímat jako skutečně výjimečný prostředek, kterým je možné v mimořádných případech zajistit pomoc lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. To však případ žalobce není. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, bylo na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší

správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ Na povinnosti postupovat podle příslušných právních předpisů nemůže nic změnit fakt, že žalobce se původně pokoušel dle svých tvrzení získat pobytové oprávnění na území EU legálním způsobem, avšak nebyl úspěšný. Žalobce se vzniklou situací rozhodl řešit tím, že letecky vycestoval na Ukrajinu, poté na Slovensko, bylo mu opakovaně uloženo správní vyhoštění. Poté se mu podařilo za úplatu dostat do ČR, kde požádal o mezinárodní ochranu. Pokud se však žalobce spoléhal na to, že tímto způsobem získá v ČR legální pobyt, pak nezbyvá než konstatovat, že takto pobytovou situaci nelze řešit v žádném případě.

31. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1. 12. 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.